

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **M. D.**, zastoupené Mgr. Radimem Novotným, advokátem se sídlem Plzeň, Skrétova 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2004, č. j. OAM-905/VL-11-ZA05-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně, ze dne 29. 4. 2005, č. j. 55 Az 111/2004-71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2004, č. j. OAM-905/VL-11-ZA05-2004, doručeným žalobkyni dne 5. 5. 2004, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě ze dne 6. 5. 2004 proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že se nemůže vrátit domů, protože ji zabijí. Potřebuje čas, aby jí rodiče připravili dům a práci v jiném městě.

V obsáhlém doplnění žaloby ze dne 18. 5. 2004, zaslaném krajskému soudu dne 1. 6. 2004, žalobkyně citovala řadu ustanovení správního řádu, která žalovaný v řízení porušil, a trvala na tom, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nebo alespoň pro vztahení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Dále konkrétně napadla výklad pojmu „pronásledování“ provedený žalovaným, uvedla, že je příslušníkem sociální skupiny ukrajinských žen, které se staly obětí obchodování se ženami, tuto skutečnost však žalovaný nevzal v úvahu. Způsob shromažďování podkladů žalovaných byl nedostatečný. Navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud usnesením ze dne 29. 4. 2005 žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V odůvodnění konstatoval, že soud je v přezkumném řízení vázán žalobními body, přičemž není povinen, ale ani oprávněn, dovozovat za žalobce jakákoliv tvrzení, což platí zejména pokud jde o rozsah napadení správního rozhodnutí, vymezení namítaných důvodů jeho nezákonnosti a odůvodnění v žalobě uváděných tvrzení. Podání žalobkyně ze dne 6. 5. 2004 postrádalo základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., když se žalobkyně omezila jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím s tím, že potřebuje čas, aby se mohla vrátit domů. Návrh žalobkyně neobsahoval žádný žalobní bod, tento nedostatek podmínek řízení však mohl být ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. odstraněn pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Vzhledem k tomu, že v této lhůtě žalobkyně svůj návrh nedoplnila, stal se tento nedostatek podmínky řízení neodstranitelným. Protože návrh žalobkyně neobsahoval žádný žalobní bod, nemohl soud přihlídnout k podání došlému soudu dne 2. 6. 2004, neboť rozšířit žalobu lze pouze ve lhůtě pro její podání. Případná výzva k odstranění vad podání by byla nadbytečná. Soudu tak nezbylo, než žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

Proti odmítavému usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně uvedla, že rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 5. 5. 2004, dne 6. 5. 2004 pak byla podána žaloba, která byla podrobně písemně odůvodněna přípisem doručeným krajskému soudu dne 2. 6. 2004. Ze strany žalobkyně tak byly splněny všechny lhůty a podmínky, aby soud mohl o celé věci jednat a rozhodnout. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. umožňuje tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva

nebo povinnosti, se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Obsahové náležitosti předpokládané žaloby jsou upraveny jednak obecně v § 37 odst. 2 s. ř. s., určujícím formu žaloby, a odstavci 3 téhož ustanovení, podle kterého z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno, a dále konkrétně v § 71 odst. 1 s. ř. s., kdy žaloba kromě uvedených obecných náležitostí podání musí obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a konečně návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů, jejichž nedostatek byl důvodem pro odmítnutí stěžovatelčiny žaloby, přitom musí být zřejmé důvody přesvědčení žalobkyně, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto její tvrzení musí být náležitě odůvodněno. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno, a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobkyně dovozuje.

V § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. je pak vyjádřena zásada koncentrace soudního řízení, podle které může žalobce rozšiřujícím způsobem disponovat s rozsahem napadení správního rozhodnutí a s obsahem žalobních bodů jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 5. 5. 2004. Následujícího dne pak žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu. Obsáhlé doplnění žaloby stěžovatelka krajskému soudu zaslala dne 1. 6. 2004.

Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že podaná žaloba ze dne 6. 5. 2004 ani při nejmírnějších požadavcích nevyhovuje výše uvedeným zákonným kritériím, neboť z ní je patrné pouze to, kdo je účastníkem řízení, které rozhodnutí je napadáno a dále je již pouze obecně vyjádřeno, že se stěžovatelka nemůže vrátit domů, kde jí hrozí zabití a nutnost získat čas k případnému návratu. Podání stěžovatelky tak neobsahovalo žádný žalobní bod a nevymezovalo ani napadené výroky rozhodnutí.

Krajský soud již na základě takto koncipované žaloby, kdy tato nebyla v zákonné lhůtě, tedy do 20. 5. 2004, doplněna o označení napadených výroků rozhodnutí a o alespoň jeden žalobní bod, nemohl správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Výzva krajského soudu k odstranění vad žaloby by byla v dané situaci nadbytečná. Není totiž dána zákonná povinnost soudu v takových případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojiňovaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Krajský soud se tedy napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti, když žalobu stěžovatelky odmítl, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body a označení výroků napadeného rozhodnutí staly neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat, a se kterým § 46 odst. 1

písm. a) s. ř. s. spojuje důsledek odmítnutí žaloby. K dodatečně uplatňovaným argumentům již krajský soud z uvedených důvodů nemohl přihlížet.

Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny stěžovatelčiny námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

